að, en að veita hinum stefnda, gegn mótmælum áfrýjandans, frest til að gagnáfrýja sökinni, eptir að hann áður hefur haft frest í henni frá 27. júní til 1. ágústm., þykir eigi rjett. — Eptir atvikum virðist málskostnaður eiga að falla niður.

Því dæmist rjett að vera:

Hinir áfrýjuðu úrskurðir skiptarjettar Reykjavíkur, uppkveðnir 23. maí 1891, skulu vera óraskaðir. Málskostnaður falli niður.

Nr. 10/1892: Ólafur Davíðsson
gegn
sýslumanni Sigurði Þórðarsyni
sem skiptaráðanda í dánarbúi
Jóns Þórðarsonar.

Dómur:

Mál þetta var höfðað í hjeraði af áfrýjandanum og þáverandi meðeiganda hans að jörðinni Sleggjulæk í Stafholtstungum (en nú er hann einn eigandi jarðar þessarar) gegn Jóni Þórðarsyni, eiganda Norðtungu í Þverárhlíð, sem nú er dáinn, og skiptaráðanda því stefnt fyrir hönd dánarbús hans. Var málið höfðað út af ágreiningi um landamerki milli greindra jarða, og var það dæmt í landamerkjadómi Mýra- og Borgarfjarðarsýslu 17. septembermán. f. á. þannig, að landamerki milli jarðanna skyldu vera þessi: »Örnólfsdalsá ræður frá Sleggjulækjarósi upp að Fornafarvegsmynni, þá Fornifarvegur upp að móanefi því, er skagar út að honum að sunnan, og úr móanefinu stytztu leið niður

í á; síðan ræður höfuðkvísl (syðri kvísl) árinnar upp á móts við Móabrekkur. Öll veiði í Örnólfsdalsá ofan frá Móabrekkum niður að Fornafarvegsósi tilheyrir Norðtungu, en frá Fornafarvegsósi niður að Sleggjulækjarósi á hvor jörðin veiði fyrir sínu landi«. Borgun til dómenda, 90 kr., og ferðakostnaður sýslumanns, 8 kr., samtals 98 kr., skyldi greiðast að hálfu af almannafje, en að hálfu af sækjendum. Að öðru leyti skyldi málskostnaður falla niður.

Dómi þessum hefur áfrýjandinn skotið til yfirdómsins með stefnu, dags. 22. marz þ. á., og hefur hann krafizt þess, að hann verði dæmdur ómerkur og málinu vísað heim aptur til nýrrar og löglegrar dómsáleggingar, og að stefndi verði dæmdur til að greiða allan málskostnað bæði fyrir undir- og yfirrjetti með einhverju eptir rjettarins mati nægilegu. Hinn stefndi skiptaráðandi hefur fyrir hönd dánarbúsins krafizt þess, að merkjadómurinn verði staðfestur og að sjer sem skiptaráðanda í dánarbúinu verði tildæmdur nægilegur málskostnaður hjá áfrýjanda eptir mati landsyfirdómsins.

Aðal-þrætuefnið fyrir merkjadóminum var, hvorri jörðinni skyldi tilheyra landsspilda nokkur fyrir sunnan Örnólfsdalsá og meðfram henni frá Fornafarvegsósi upp á móts við Móabrekkur, svo og veiðirjetturinn í Örnólfsdalsá, er Norðtungubóndinn taldi sig einan eiga. Með því að það þótti sannað, að efri (fremri) hluti þessarar landsspildu hefði um langan aldur verið notaður frá Sleggjulæk (jörð áfrýjanda), dæmdi merkjadómurinn þann hluta þrætustykkisins undir þessa jörð, samkvæmt Jónsb. landsl.b. 26. kap. i. f., en eignaði þó Norðtungu allan veiðirjettinn í ánni, eins meðfram þessum hluta þrætuspildunnar, eins og neðar, meðfram þeim

hluta hennar, er Norðtungueigandanum var tildæmdur. Það er þessi ákvörðun dómsins, um veiðirjettinn á nýnefndu svæði, sem áfrýjandinn vill átelja, og telur hann það lögleysu af merkjadóminum, samkv. 56. kap. Jónsb. landsl.b., úr því að hann dæmdi Sleggjulæk land að ánni að nokkru leyti, að skilja veiðirjettinn í henni á því svæði frá og eigna hann Norðtungu. En hjer við er það að athuga, að það er viðurkennt í málinu, að Norðtungubóndinn hafi einn notað alla veiði í ánni á þessu svæði óátalið í 40 - 50 ár, og að þar áður hafi Sleggjulækjarmenn því að eins haft samveiði þar við Norðtungubónda, að þeir legðu til öll netin. Svo hefur og Norðtungueigandi fært töluverðar og þýðingarmiklar sönnur fyrir því, að Norðtungu tilheyrði landsspilda sú, sem hjer er um að ræða, en af hálfu Sleggjulækjar eru engar slíkar sönnur framkomnar, aðrar en notkun landsins fyrirfarandi, sem er mjög ófrjótt og lítils virði. Þegar á þetta er litið, verður það eigi álitin lögleysa af merkjadóminum, að hann hefur eigi dæmt Sleggjulæk frekari rjett samkvæmt Jónsb. landsl.b. 26. kap. i. f. en hin sönnuðu afnot landsins náðu; og með því að eigi hefur í öðrum atriðum verið fundið að hinum áfrýjaða dómi, nje heldur nokkur ástæða er til þess að ómerkja hann ex officio, þá ber að staðfesta hann. Málskostnaður virðist eptir atvikum eiga að falla niður.

Því dæmist rjett að vera:

Hinn áfrýjaði merkjadómur á að vera óraskaður. Málskostnaður fyrir yfirdómi fellur niður.